

Špatně mě vychovali aneb O vlastenectví a vlastizradě

| VLASTIMIL VONDRUŠKA |

Od mládí mi vštěpovali úctu k našim předkům a lásku k této zemi. Učil jsem se národní dějiny a českou literaturu, navštěvoval jsem památky spjaté s českou minulostí, chodíval do divadla, kde zněla čeština, navštěvoval folklorní festivaly, kde oživaly tradice mých předků. Jásal jsem jako dítě, když naši sportovci vítězili, na stožár stoupala česká vlajka a zněla hymna, která opěvuje naši nádhernou a požehnanou zem. Učili mne, že tohle jsou Čechy a žije tu český národ. Je to naše vlast, za kterou jsme odpovědní, a budeme se mít dobře jen tehdy, pokud o ni budeme pečovat svědomitě, s úctou a láskou. Učili mne, že si musím brát příklad z předků, kteří pro svou vlast umírali, bojovali s nepřáteli a postavili se i přesile, neboť cítili odpovědnost za svůj domov. V těžkých dobách, kdy jsme měli cizí panovníky, čeština byla pronásledovaná a česká inteligence vyháněná, mí předkové chovali pevně v srdcích lásku a úctu k téhle zemi a dokázali vybojovat zpět ztracenou svobodu. Dokázali to v roce 1918, 1945, stejně jako v roce 1989. Učili mne, že se nemám sklonit před nepřítelem a mám pohrdat vlastizrádci.

Kdysi byl za vlastizradu trest smrti. Učili mě, že vlastizradou je to, pokud by chtěl někdo vydat tuto zem a její lid nepříteli. Pro celé generace mých předků byla vlastizrada tím nejhorším, čeho se mohl Čech na Čechovi dopustit. Bylo to stejné jako vrazit bratrovi dýku do zad. Bylo toho hodně, co mě učili a čemu jsem věřil. Vychovali mě divně, protože všechno to, co jsem miloval a v co jsem věřil, je prý dnes špatně. Zločinem vlastizrady je dnes vlastenectví. Dozvídám se, že tahle země nepatří nám, Čechům, ale patří všem, celému světu. Dozvídám se, že o svém osudu nesmíme rozhodovat my, ale za nás myslí OSN, NATO, Evropská Unie, lidskoprávní organizace a mezinárodní soudy. Dozvídám se, že národy, které dobře hospodařily, mají své bohatství odevzdat těm, kteří hospodařili špatně.

Nejsem ekonom, jsem pouhý historik a spisovatel, ale přiznám se, neznám v lidských dějinách analogickou situaci, aby se bohatý národ dobrovolně vzdal svého bohatství, pokud nepočítám chiliastické a komunistické orgasmy. Ty ale nikdy netrvaly dlouho a vždycky skončily naprostou katastrofou. Mnohým z nás padli prarodiče a rodiče v obou světových válkách 20. století, když bojovali za svobodu. Bojovali proto, aby jejich rodiny mohly žít ve svobodných Čechách. Dnes se dozvídám, že není správné bránit vlast, je lepší se sebrat a odejít.

To samozřejmě neznamená, že nechci pomoci potřebným. Učili mě, že mám být velkorosý, laskavý a štědrý. Pokud někdo o pomoc požádá a já mohu pomoci, mám to rozhodně udělat. A dělám to. Dělalí to všichni, pokud ovšem ten, kdo pomoc potřebuje, si ji nevynucuje silou a nechce víc, než mu můžeme dát. A nerozhodují o tom byrokrati, ale naše srdce. Nelze pomáhat všem a vždycky jsem si myslel, že je věcí mého svědomí, komu chci pomáhat. A pokud někomu z jakéhokoli důvodu pomáhat nechci, neudělám to. Je to mé nezadatelné právo.

Od středověku do téhle země přicházeli cizinci a usazovali se tu. Existovaly jen tři podmínky – přijmout naši víru, ctít zákony českého krále a poctivě se žít. České království bylo pohostinnou zemí a ten, kdo chtěl s námi žít v míru, byl vítán s otevřenou náručí. Nejsme národ, který by byl sobecký. Jsme jen národ, který se vždycky choval rozumně, a pokud možno spravedlivě. A s hrdostí.

Starého psa novým kouskům nenaučíš. Mohou mi spílat, že jsem xenofobní a já nevím co ještě, ale já zůstanu Čechem a vlastencem. Budu dál milovat tuhle zem, budu psát knihy o českých dějinách a budu chválit naše předky za to, že tuhle zem chránili proti nepřátelům, že ji budovali k obrazu svému, že z neúrodné krajiny sevřené horami vybudovali zemi medem a strdím oplývající.

Odmítám vlastizradu a budu se dál chovat tak, abych se mohl v budoucnu podívat do očí svým dětem a vnukům.

PhDr. Vlastimil Vondruška, CSc. (* 9. května 1955, Kladno) je český historik, publicista a spisovatel, autor především historických a detektivních příběhů. V 80. letech byl ředitelem historické části Národního muzea, později se přes 10 let jako podnikatel úspěšně zabýval výrobou kopií historického skla. Kromě literatury patří mezi jeho zájmy horolezectví, kterému se věnoval více než dvacet let.